

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. szeptember 11-én.

Kezdő ének: 1. zsoltár 1. verse

Főének: 294. mind a 3 verse

Prédikáció előtti ének: 1. zsoltár 2. verse

Textus: Efézusi levél 5. rész 15-17. verse: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata”.

Kedves Testvéreim!

Sokszor kiáltunk oda egymásnak, ha a másik valami veszedelmes dolog felé halad, vagy éppen nem figyel: vigyázz. Vigyázz, mert nem tudod, hogy éppen milyen veszély leselkedik rád, de én innen jól látom, hogy mi a baj. Ez a felszólítás tehát segítő felszólítás. Az életünket szeretné jó irányba terelni. Így hangzott fel az efézusi levélből Isten felkiáltása: vigyázzatok. Ti most ugyan nem látjátok, hogy mi felé halad az életetek, nem veszitek észre a bajt, a veszedelmet, de én látom és tudom, hogy ez így nem mehet tovább. Vigyázzatok.

Ez a felkiáltás pedig minket is szeretne ezen a vasárnapon terelgetni egy kicsit. Akkor is, hogyha úgy érezzük rendes kerékvágásban halad az életünk, akkor is, hogyha valami megrendített minket, vagy éppen nem is látjuk magunk előtt a mennyei célt. A Mindenható terelgetése minden élethelyzetben jól jön. Hiszen akár csak parányi változásra van szükségünk, akár nagy, lényeges módosításra, akkor is fontos az, hogy felkapjuk a fejünket erre a szóra: vigyázzatok.

Sőt, az efézusi levél azt is mondja, hogy jól vigyázzatok. Ezt mondhatom úgy is, hogy ügyeljete pontosan. Figyeljete mindarra, amit ma a Mennyei Atya a szívetekre helyez. Nem elég ugyanis az, hogyha meghalljuk azt, amikor figyelmeztetnek minket, hogyha utána nem vesszük figyelembe a hozzánk szóló intést. Amikor tehát ma élénk kerülnek Pál apostol leveléből ezek az intések, akkor azt igyekezzünk úgy a szívünkre venni, hogy pontosan ügyelünk annak a megtartására. Jól vigyázzatok tehát, hogy hogyan éltek.

A kérdés pedig rögtön megfogalmazódik. Én hogyan élek? Úgy, hogy ügyelek pontosan az irányra? Vagy csak hagyom, hogy sodorjanak az események? Tudatosan választom az életem menetét vagy éppen a körülmények lendítenek egyik helyről a másikra? Keresztén hitünk arról szól, hogy legyen sziklaalapja az életünknek, amelyet semmi nem rendíthet meg. Legyen olyan hitünk, amelyben nincsen kételkedés, hiszen a kételkedő ember olyan Jakab apostol szerint, mint a tenger hulláma, amit a szél ide-oda hajt. Úgy kell élnünk, hogy pontosan figyelünk minden napon arra, hogy mit és hogyan teszünk. Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek.

A kérdés természetesen egyből előjön. Ugyan, mire vigyázzunk? Mi legyen az, amit el kell kerülnünk? Az efézusi levél alapvetően három dolgot sorol fel, ami kerülendő. Az egyik az esztelenség, a másik az idő gonoszsága, a harmadik pedig a meggondolatlanság. Vigyázzatok, vagyis kerüljétek az olyan pillanatokat, élethelyzeteket, amiben nincsen bölcsesség. A felolvasott igeszakasz az esztelenséget a bölcsességgel helyezi ellentétbe. Vagyis az olyan ember esztelen, bolond, akiben semmi nyoma nincsen a bölcsességnek.

A Szentírásból pedig tudjuk, hogy a „bölcsesség kezdete, az Úrnak félelme”. Az olyan emberben jelenik meg tehát a bölcsesség, aki mindent Istennel együtt lát. Ha pedig végiggondoljuk, hogy milyen embereket tartunk bölcsnek, akkor azt is megállapíthatjuk, hogy az olyan emberek bölcsnek, akik a hit természetességével tekintenek az életben mindenre. A halál nem az életem végső tragédiája, hanem hazatérés a Teremtőhöz. A nehézségek nem Isten gonosz csapásai, hanem az emberi élettel együtt járó, hadd mondjam így, a bűnös léttel együtt járó események. A bölcs ember az életét nem csupán napok egymásutánjának tekinti, hanem olyan folyamatnak, amiben Istennel együtt járhat az úton.

Az esztelenség ennek pontosan az ellenkezője. Nem érdekes az Úristen, nem érdekes, hogy akar-e az életemben valamit. Nem foglalkozom azzal, hogy felettem áll a Mindenható. Én vagyok a fontos mindig és mindenben. Vigyázzatok, hogy ne esztelenül éljete, vagyis ne Isten nélkül, Istentelenül éljete.

A második dolog, amit kerülni kell, hogy elragadjon minket az idő gonoszsága. Nagyon keménynek hangzik ez a kifejezés, pedig az időt mi nem tartjuk sem jónak, sem rossznak, hanem egyszerűen csak egy mértéknek, amiben az életünk halad. Másodpercenként megy előre és teszi meg a percek, órákat, napokat, hónapokat, éveket. Az idő pontosan jár, és pontosan halad előre. Isten rendelése szerinti pontosságban. Akkor miért mondja az apostol, hogy az idők gonoszak?

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. szeptember 11-én.

Két dolgot is látok ebben. Az egyik ok az, hogy az idő múlik, és ami az egyik idő pillanatban megtörtént, azt visszaporgetni nem lehet. Ha elrontottam valamit, azt meg nem történné tenni nem lehet. Ha elmulasztottam valamit, akkor azt a múltban már pótolni nem lehet. Ez az idő gonoszsága, hogy ami egyszer megtörtént, az már úgy marad mindig. A másik ok, ami miatt én az idő gonoszságát látom, hogy az ember elhiszi, hogy az idő határozza meg az emberi életet és nem az emberi akarat osztja be az időt. A nincsen időm, nem érek rá, rohan az idő, rohanó világban élünk kifejezések mindenkinek ismerősek. Valóban az idő határoz meg minket? Nem mi határoljuk be azt, hogy mire mennyi időt szánunk? Vigyázzunk, hogy az idő gonoszsága ne nyomja el az életünket.

A harmadik dolog pedig, amit kerülnünk kell, az a meggondolatlanság. Itt jön elő ismét az a gondolat, amit az elején már felvettem. Mennyire tudatosan élünk, vagy mennyire sodródunk? Aki meggondolatlan, az hagyja, hogy az életének minden részletét más határozza meg. Az adott érzelmi helyzetem, vagy éppen kialvatlanságom, fáradtságom? A másik ember tévedése, vagy az én korábbi hibáim? Aki kerüli a meggondolatlanságot, az igyekszik arra, hogy az életét egyedül Isten határozza meg. Vigyázzatok, hogy az életetek ne legyen meggondolatlan, hanem tudatosan járjátok Istennel együtt az utat.

A vigyázzatok felszólítás azonban azt is takarja, hogy a jót figyelve haladjunk. Használjuk úgy is ezt a szót, hogy vigyázz, ne térj le erről az útról. Így ad élénk az Úristen jó dolgokat is, amiket követhetünk. Párhuzamosan haladva adja élénk ezt az efézusi levél, ez a bölcsesség, az alkalmas idő megragadása és Isten akaratának megértése.

A bölcsesség fontosságáról már korábban beszéltem. Ehhez kapcsolódik azonban a második dolog, amit pozitívként helyez a figyelmünkbe az apostol. Nézzük meg, hogy mit tudhatunk meg az alkalmas idő megragadásáról. Pál apostol azt mondja, hogy ki kell használni az alkalmas időt. Vagyis vannak pillanatok, amelyekről nem szabad lemaradni, hanem a megfelelő módon kell cselekedni.

Több helyen is figyelmeztet minket erre a Szentírás. A Prédikátor könyve mondja, hogy mindennek megszabott, rendelt ideje van. A születésnek és a halálnak, az építésnek és a rombolásnak, a megőrzésnek és az eldobásnak, az elszakításnak és a megvarrásnak. A bölcsesség abban is megmutatkozik, hogy meg tudjuk állapítani, mikor, minek az ideje jött el. Ugyanakkor az alkalmas időt meg kell ragadni, hogy a jót ne mulasszuk el megtenni. Jakab apostol mondja: „aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak”. Amikor tehát a megfelelő pillanatot megtaláljuk, hogy az időpontnak megfelelő dolgot tegyük, hogy a jót cselekedjük, akkor eleget tettünk a felszólításnak: vigyázzatok.

Végül pedig arra is pontosan ügyelnünk kell, hogy megértsük, mi az Úr akarata. Olyan sokszor hangzik el, hogy a keresztyén ember feladata az, hogy tegye Isten akaratát. Ez azonban nem természetes és nem könnyű feladat, hanem szintén olyan, ami a bölcsesség nélkül nem működik. Ugyanis a megértés nem csak annyi, hogy meghallom, hogy eljut hozzám. Hanem azt jelenti, hogy figyelek rá és tudomásul veszem. Igyekszem arra, hogy az életemet hozzá igazítsam.

Egy nagyon rövid példával hadd illusztráljam ezt. Amikor a XVI. században a spanyolok meghódították a Fülöp-szigeteket, akkor nagyon gyorsan elterjedt a keresztyénség. Nem az erőszakos térítése volt itt a főszerep, hanem az igehirdetése. Éppen ezért a bennszülött lakosság nyitott szívvel és örömmel fogadta be az evangéliumot. Sőt nem csak, hogy befogadták, hanem az életüket is annak megfelelően alakították. Egy alkalommal egy keresztyén bennszülött meglátott egy duhajkodó, részeg spanyol katonát. Megkérdezte a mellette álló spanyoltól. Ez a katona keresztyén? Igen – hangzott a válasz. Akkor miért nem tartja meg a parancsolatokat? Kérdezte ez a bennszülött. Számára ugyanis természetes volt, hogy Krisztus követőként élni, az nem csupán azt jelenti, hogy tudok a Megváltóról, hanem azt is, hogy az Ő elvárásainak megfelelően élek, vagyis követem az Ő akaratát. Vigyázzatok, hogy meglássátok és megértésétek, hogy mi az Úr akarata.

Kedves Testvéreim! A mai napon arra figyelmeztet minket a Mindenható, hogy éljünk tudatosan, bölcsen, értelmesen. Hiszen csak így tudjuk az életünket azon az úton tartani, amiben megjelenik Isten akaratának a teljesítése, a jó cselekvése, az alkalmas idő megragadása. Könyörölgjünk hát minden napon a Szentlélek vezetéséért: „Ő, mi édes Vigasztalónk, Légy kegyes megoltalmazónk, Hogy maradjunk útaidban, ne csüggedjünk háborunkban. Erőddel elménket készítsd, Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk hamarsággal! Alleluja! Alleluja!”

Amen!

Záró ének: 370. dicséret mind a 3 verse